

* * *

О свѣтъ, въвв който бѣха тѣ родени,
Сега е съ тѣхъ въвв гробницата той.
Недейте буди гробния покой!
И свѣтлитѣ имъ вѣри несмутени,
Тѣй както ги смъртъта имъ заплени,
Да не докоснатъ чернитѣ ни дни.

Тѣ бѣха ясни — слънчева заря
Душитѣ имъ преди смъртъта огрѣ.
Речъта имъ родна бѣше вдъхновена
За подвизи отъ Бога отредена.
И взеха я и, като свѣтълъ даръ,
Положиха предъ Божия олтаръ.

Словата наши днесъ сж заблудени,
И днитѣ ни изплашени стоятъ.
Недейте буди мъртвитѣ — смутени
Не би могли отново да заспятъ, —
Понесени като бездомни птици,
Съсъ ужаса въ отворени зеници . . .

ДОРЯ ГАБЕ
